

РІК ЗАЛОЖЕННЯ 1893.

"СВОБОДА"

"LIBERTY"

виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу,

в Києві

"УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ"

83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.

Всі листи, замовлення і членські внеску-
вати на адресу "СВОБОДА".

ESTABLISHED 1893.

"SVOBODA"

"LIBERTY"

the Ukrainian Newspaper
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday,
by Ukrainian National Association
at 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.

The best advertising medium.
Rates furnished on application.

СВОБОДА

Урядовий орган Українського Народного Союзу

-- "SVOBODA" --

Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXIV.

ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., субота 8-го липня 1916.

Ч. 82.

№

- VOL XXIV.

JERSEY CITY, N. J., Saturday, July 8, 1916.

No. 82.

ІВАН ФРАНКО

український поет, письменник, критик, журналіст і громадський діяч. Уродився в селі Нагуєвичах, двобічного повіту (в Галичині) 15. серпня 1856 року. Умер у Львові 29. мая 1916 року.

ФРАНКО ПОМЕР!

Отся сумна вістка дійшла до нас аж з чужих часописів. Ізза воєнної заперухи навіть сумні вісті з рідного краю не доходять.

Моне дехто й не здає собі справи, ного втратила Україна. Франка мало знають Українці, бо він був живий між нами, стрічався як чоловік з людьми і жив у нуді.

Чоловіка, що йде серед мраків кількадесят кроків наперед, ми не бачимо; а прецінь він промощує дорогу тим, що йдуть позад нього. Франко — велит духа: серед незвичайно тяжких відносин довелося йому йти вперед, показувати дорогу, дупати сляку, бути напередом.

І як правдивий намір загинув при праці.

Тому, що своїми думками Він випередив українське громадянство о кількадесят літ, ми його не бачили.

Поезія його не отапила ще тим, чим є для нас поезія Шевченка. Ми прямо їх не читали і не вглублювалися в них. І тому ми не знали Франка.

А прецінь се був великан: поет, критик, письменник, журналіст, муз. науки, суспільний діяч. Весторонність — отсе характеристика Франка.

Коли українська суспільність в Галичині видала зпоміж себе великого чоловіка — то був мим Франко. І тому, що Він був великим, отсе суспільність не розуміла його.

Уряд переслідував і вважав його; суспільність виминала його.

Але минали літа, а намір держав ся кріпко; кував завзято сляку і промощував шлях.

І шляхом тим пішла наперед відважна молодь. Вона найкорше відчувала працю і ідеї Франка.

За молодістю щойно пішли звільна і старші, хоч з резервом.

На старості літ знайошув Франка мене призначив від українського громадянства. В 1913 році обходило 40-літній ювілей його діяльності. Українська суспільність спромогла ся на скромний ювілейний дар своєму великому громадянину: йому куплено малий дім на передмісті Львова за 30.000 корон.

В нім доживав Поет свого віку, знеможений життєм.

Від 9 літ Він нездужав. Його опустили цілковито умови й фізичні сили. Його вилупала безнадійна праця і нитова недолга. З часом Він прийшов до здоров'я, але сили в нього вже не було. Навіть писати вже не міг. Диктував лише своєму синові. Адріану. який нагло помер (1913 р.). Несчасний батько втратив одинокую свою підпору.

Серед злиднів доживав свого віку.

Вибух війни застав його у Львові цілком осиротілим. Два його сини, Петро і Тарас, пішли на поле бою. Дочка виїхала до Києва. Старець лишився са́м безпомічним. З передмістя переїхав в місто під чужий догляд. З ним лишився ся його довголітній товариш громадянства і літературної праці, Михайло Павлик. Але й сей помер в 1914 році. Франко лишився са́м.

По відвороті російських військ зі Львова знайошув Франко захист у приюті Українських Січових Стрілець. Тут знайошав ся мени своїми прителами: молодіжню. Перед смертю покинув приют і переніс ся до свого дому. Тут і помер дня 29. мая 1916 року.

Над сьвітою могилою станує український нарід. Саме в час найбільшої сьвітової заперухи сходять з сьвіта найкращі сини України. Проріджують ся рідні старших патріотів; гинуть на полі бою молоді вірні-сопони. На пальцях рук мого буде по війні почисляти чільних українських громадян. Хто внаме шлях роботи і боротьби в найбільшій будучності?

Франко — се жертва злиднів і неволі нашого народу. Переслідуваний чужини і мучений своїми, гине серед нужди і недостатку. Чи великий український нарід не зможе раз внаме над синами подумати, щоби забезпечити житє своїх умових робітників і духових провідників?

Чи не час нам над гробом одного з найбільших синів України подумати над усуненням того лика, яке в корені підірває усе народне житє і створює такі відносини, що в нуді і недостатку мусять гинути народні пророки?

„О, якби пісню вдат палку, натхнену.

Що мільони порва з собою.

Окрилює, веде на путь спасення!”

— лебедів великий син України. І Франко бачив, що навіть йому було затяно поірвати весь народ на спасенну путь. Вичерпаний зі сил, він бачив, що

... нам, знесиленним журбою.

Роздиртим сумнівами, битим вестидом —

Не нам тебе провадити до бою”.

І згинув на зараню великих днів, у велику перелому хвилю. Рідна земля нехай буде пером великому синові України.

ПО СМЕРТІ ПОЕТА.

Російська Україна — Франкови.

З приводу смерті Івана Франка вислано з Києва ряд спочиваючих телеграм. Від бувшої редакції „Київської Старини“ вислано телеграму до харківського університету, котрої шого часу іменував Івана Франка почесним доктором. Телеграма звучить: „Великому в тяжкій утраті, понесеній університетом через смерть доктора філософії харківського університету Івана Франка, важливого робітника на українській ниві”. Такусаю телеграму вислано до редакції „Української Жити” в Москві.

До тоїсамі редакції вислав клуб „Родина” телеграму такою змісту: „Умер Франко. Український Клуб „Родина” в Києві з великим болем оплакує безмірну і безповоротну національну втрату”.

До редакції „Української Жити” в Москві прийшла також слідуюча телеграма від київських Українців, писана українською мовою: „Українці города Києва поражені смертю великого письменника і ученого Івана Франка. Сумує Київ стародавній, нема журби з ким розділити”.

Панахда по Іванові Франку.

Дня 9. червня о 4-тій годині популярний відбула ся у Владимирській Соборі в Києві панахда по І. Франку.

Мосналі про Івана Франка.

Дві великі статі присьвітляла Франкови російська газета „Кієвская Мысль”. В льюстрованні додатку до ч. 147 з дня 9. червня містять вона також два портрети Івана Франка; один представляє такого поета, а се може по-

свідую фотографією Покиньки; другий представляє його разом з М. Коцюбинським і В. Гнатюком. Крім цього помістив ся часопис життєпис поета, аніж пера д-ра Ляріона Сьвєдницького, який тепер живе в Києві.

З австрійської України нема ніяких вістей наслідком цілковитого зв'язування поштових зв'язків між Австрією й Америкою. Не прийшли також ніякі німешні часописи з Австрії або з Німеччини, де — як можна надіятися — були би також згадки про смерть поета.

В Америці.

Першу вістку про смерть Франка подала „Народна Воля” за „Київським Мислом”; за нею подасмо і ми вістку про смерть поета.

В Нью Йорку вислала друкарня тов. „Просьвіта” при 7. ул. звістку про смерть поета на своїй вілці.

В Українським Народнім Союзі.

Члени ексекютивного комітету головного уряду Українського Народного Союзу, члени редакції „Свободи” і уряду „Просьвітної Комісії” відбули дня 5. липня жалібно засідань по одержанню першої вістки про смерть Франка. По короткій нараді рішено пошанувати пам'ять великого сина України після своїх сил, а саме:

1) Вислати університетові в Харкові і Науковому Товариству імені Шевченка у Львові висловні співчуття по причині смерті почесного доктора філософії харківського університету і члена Наукового Товариства імені Шевченка у Львові.

2) Дати почини до збудування живого пам'ятника в честь великого сина України, а то до заснована

Фонду імені Івана Франка.

Сей фонд має бути ужитий на підмогу українським письменникам, коли би вони знайшли ся в подвійній нуді, як Франко. По війні віддасть ся фонд до розпорядження Українського Наукового Товариства в Києві (коли Київ і Львів будуть по війні в одній державі), або розділється по половині: для Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові і для Українського Наукового Товариства в Києві (коли би сі міста були — як дотепер — під двома державами окремо).

3) Вважати українське громадянство в Америці до збирання жертв на Фонд імені Івана Франка.

4) Зав'язувати відділ Українського Народного Союзу в Америці, щоби вони при співчуттях інших товариств в українських громадах в Америці ставили ся устроювати сьвітотні концерти в честь Івана Франка. Чистий дохід з цих концертів має бути призначений на Фонд імені Івана Франка.

5) В цілі спонсоризація між українською суспільністю творів і ідей Франка видати збірку поетичних і прозових творів, з життєписом і характеристикою творів поета.

ДО ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І ДО ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В АМЕРИЦІ.

ЗЕМЛЯКИ!

Жалоба покриває весь український нарід по сей і той бін океану. Найбільшим сучасним громадянином, українським поетом, національним пророком, Іван Франко, помер у Львові.

Самі слози і зітхання судились нам в теперішню перелому добу. Проріджують ся рідні визначники України.

Та нам живим не попадат в розпук, але брати ся далше за діло і йти після наших сил слідами національного пророка, Івана Франка.

Багато серць горить любовно до нашого народа, подібно як горіло серце Івана Франка. Сі великі серця томлять ся тепер в далекій Сибірі, або зносять воєнні невидги на полі бою.

По війні, коли настануть мирні часи, сі люди мусять вернути до свого обов'язку: вказувати шлях дальшої боротьби за волю народа. Нехай же не надармо горять серця тих людей найсвітлішою любов'ю. Нехай нарід зрозуміє сі високі клічі і йде в слід за ними. В той спосіб ми покажемо пошану для всіх робітників духа, що серед терпіння, мук і невидги провадять нарід до бою.

Але сама пошана для живих людей — се замало. Ми знаємо, що часто ті люди, що провадять наш нарід до красної долі, гинуть передчасно задля невидги і мук, а нерас і з голоду. Останні роки принесли нам такі сумні факти, що дво найбільших наших людей, Франко і Павлик, пішли скорше у могили лише тому, що не мали з чого жити. На нас, живих людей, спадас відвільчальність за їх приречену смерть.

Щоби раз покінчити конець тим мукам наших передових людей, умових робітників, поетів, письменників і громадянських діячів, ми рішили ся дати почин до великого діла, до створення живого пам'ятника помершому Поетові — до збирання

ФОНДУ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА.

Сей фонд призначений на підмогу українським умовим робітникам, котрі наслідком злиднів попадуть в нуду. Всі живі народи мають такі фонди, тож мусимо мати і ми, великий 40-мільйонний український народ.

Тому ми відважимо ся до всієї української суспільності в Америці: забезпечте ниті нещасливих українських поетів, артистів, письменників і інших громадянських діячів. Нехай будучі покоління не дорінають нам, що ми не вміли ратувати від смерті наших сьвітотів.

Складайте після згоди жертви на Фонд імені Івана Франка. Нехай не стане мим нам ні одного, хто не зрозуміє би сї великої ідеї: підірвати живе житє великих людей. Увесь народ нехай зложить жертву і висилася її на адресу:

„СВОБОДА”
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
на „Фонд імені Івана Франка”.

Сей фонд нехай буде тривалим живим пам'ятником великому Українцеві.

При сій нагоді просимо всі наші Відділи, всіх наших Членів і всю українську суспільність до устроювання концертів в честь Івана Франка, до популяризація його творів і ідей. Се буде найліпша лошана пам'яті Франка. Чистий дохід з концертів просимо призначити на Фонд імені Франка.

Достойно і гідно пошануємо пам'ять Того, що мостив шлях до красної долі українському народові.

Джерзі Сіті, Н. Дж., 5. липня 1916.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ:

Д. Капітула, президент.

М. Угорчак, рекорд. секретар.

О. Стеткевич, редактор.

О. В. Сполітакевич, голова.

Д. Андрейко, секретар.

Б. Лотоцький, касієр.

С. Ядловський, фін. секретар.

А. Шаршонь, касієр.

А. Савна, управитель.

Д. Андрейко, секретар.

Б. Лотоцький, касієр.

ЗА РЕДАКЦІЮ „СВОБОДИ”:

О. Стеткевич, редактор.

О. В. Сполітакевич, голова.

Д. Андрейко, секретар.

Б. Лотоцький, касієр.

НА МОГИЛУ ІВАНА ФРАНКА.

Один Він в кімнаті сидів у задумі;
Таку вже мав вадчу і вроду.
Хоч був молодий ще, а все мав на умі
Недоло і приди на роду.

Він бачить, що нарід, котрого Він сином,
Закутий у лута-кайдани,
Він бачить ті ниви цвітучі килимом,
А зрошені кров'ю й слезами.

Він чус ті малі і горе важнеє
І думу гадає, сумує
І плаче, нудьгує серце молодес...
За що-ж бо так нарід катує?...
[Муки.]

Та плач не допоможе, ще й більш додася
[Муки.]

А крида не знає тужити...
Хватас за зброю, бере молот в руки.
Щоби сляку кривд розбит.

І бив Він в сляку ту, аж іскри летіли.
Бив, скільки сил стало, що мого...
І не похитнув ся, все стремію до ціли
І йшов, аж скінчилась дорога...

Пращай-нам, пращай-нам, народний
[Герою.]

Наш Батьку єдиний, коханый;
Хоч нудна і горе все були з Тобою.
Ти сьвіт сей покинув без плями.

І днес ми з чужини, почувши такую
Жаліну, болочую новину,
Попалим Тобі шлемо і слезоу братню
На Твою, що сьвітку могили.

Микола Д. Величко.

ПИСЬМО ДО ХАРКІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ.

До Сьвітлого Збору Професорів
імператорського університету
в Харкові, Росія.

Тронуті до глибини вісткою про смерть великого українського поета, письменника і журналіста Івана Франка, висловлюємо наше найщиріше співчуття по причині утрати почесного доктора філософії Вашого університету.

Джерзі Сіті, Н. Дж., 5. липня 1916 р.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В АМЕРИЦІ:

Д. Капітула, президент,
С. Ядловський, фін. секретар,
М. Угорчак, рекорд. секретар,
А. Шаршонь, касієр.

ЗА РЕДАКЦІЮ „СВОБОДИ”:

О. Стеткевич, редактор,
А. Савна, управитель.

ЗА „ПРОСЬВІТНУ КОМІСІЮ”:

О. В. Сполітакевич, голова,
Д. Андрейко, секретар,
В. Лотоцький, касієр.

ПИСЬМО ДО „НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА” У ЛЬВОВІ.

До Сьвітлої Управи
„Наукового Товариства ім. Шевченка”
у Львові, Галичина, Австрія

Американська Україна сьмує глибоко разом з усім життєм Українцями по причині смерті найбільшого сина галицької України, поета, письменника, великого суспільного діяча, дішеного члена „Наукового Товариства ім. Шевченка” у Львові, почесного доктора філософії харківського університету і пр., Івана Франка. Зібрани на нинішній жалібною засіданню, прилучуюсь до всенародної жалоби з причини його смерті.

Джерзі Сіті, Н. Дж., 5. липня 1916 р.

ЗА УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В АМЕРИЦІ:

Д. Капітула, президент,
С. Ядловський, фін. секретар,
М. Угорчак, рекорд. секретар,
А. Шаршонь, касієр.

ЗА РЕДАКЦІЮ „СВОБОДИ”:

О. Стеткевич, редактор,
А. Савна, управитель.

ЗА „ПРОСЬВІТНУ КОМІСІЮ”:

О. В. Сполітакевич, голова,
Д. Андрейко, секретар,
В. Лотоцький, касієр.

НАРОДЕ МІЙ ЗАМУЧЕНИЙ!

[illegible]

Твоєму генію мій скромний дар всього
[сильний.

IV.

V.

В 1898 р. відсвятковано у 5-літній ювілей щирменської

VII.

На цьому згадаємо ще про Франка „Моїсея”. Це найкрасніший твір та взагалі один з найвартісний який появилсь в українській літературі. „Моїсей” Франкового „Моїсея” можна посто-

Та поки буря ще нагряне громовая,
Він хилився ся, проводить в тузі дні,
І земельну сьвяту ян матінку мохас,
Як матінку сини.

Байдуже те йому, що для чужого
Він під кровавий дах,
Байдуже те йому, що лотом тавра свого

Не даром ти в біді, пригноблений прагми,
Про силу духа все співав,
Не дзром ти назон чарівними устами
Його побіду величав.

Він побідить, порве шкарлущі пересуду,
І вольний, власний лан

Ви жертвою в бою звязяті лягли
З любов'ю до свого народу.
За нього віддали Ви все, що могли:
Житє своє, честь і свободу.

Нераз Ви томили ся в тюрмах сирих,
Нераз Вас жорстоко судили
Ворони пали і в кайдани загнули
Ворони пали і в кайдани загнули

А деспот пирює в палаті своїй,
Тривогу вином заливає.
І ось на стіні вже зловіща рука
Свої страшні букви складає...

Повстане народ і свободу собі
Здобуде, проклене неведою.

ЖИТЕЛИСЬ ІВАНА ФРАНКА.

П.

і часом іст. „Друг” почав випливати М. хайло Драгоманів, професор київсько- університету, а потім, вигнаний з Украї- ни, професор, ла університеті в Софії (Болгарія). Він був щирим Українцем, вченим, істориком і великим прихиль- ником свободи людськ. робітників та со-

Дуських, англійських, дімецьких. Велике нещастє, стрінуло Франка, як він був учеником шостої класи гімназійної. Зі сльотом розпирала ся його мати, а він став крудим сиротко. Вітчим да й займав ся долею пасерба.

посаду не було ніяк і думали, як дозволити
всього ще й свої відпурнались його й об-
минали на улиці як небезпечного бун-
таря; для молодой-ж людини то вже най-
гірша самота. Свій тодинний стан ду-
шевний висказав він в отсій поезії: -

переможем". Крім дрібніших та
них оповідань, як: „Гриць і
Хома з серцем і Хома без серця”,
ляють ся там дві його великі
„Великий шум”, з паліцизміяних
ку залюбки читають інтелігенти.

Так, як біблійний Мойсей, так і Фрідманер
нераз звертав ся до молодіж, котра
ла найбільше чутлива на його нау-
порни, щоби та молодіж, той цвіт
рода, йшла шляхом, який він вказу-
ва до обіцяної землі: **Вільної, Самостійної**

А деспот пирює в палаті своїй,
Тривогу вином заливає.
І ось на стіні вже зловіща рука
Свої страшні букви складає...

Повстане народ і свободу собі
Здобуде, проклене неведою.

ВІСТІ З ВОЄННИХ ТЕРЕНІВ.

АВСТРИЙЦІ ПОЛОНИЛИ В МІСЯЦІ ЧЕРВНІ 23.183 МОСКАЛІВ.

БЕРЛІН, 5. липня. — Австрійсько-угорська кватера у своїм звіті з дня 1. липня подає:

„Від початку червня наші війська полонили на боєвій фронті на південі від Прип'яти 158 російських офіцерів і 23.025 солдатів. Крім того здобули наші війська значну кількість гармат і понад 90 машинних крісів“.

Повисше зазначена телеграма була надана у Вілні 1. липня, однак австрійська цензура задержала цю телеграму і доверла тепер надіслала вона безжурним телеграфом з Берліна.

НА ВОЛИНИ ПОЛОНИЛИ НІМЦІ 1.349 МОСКАЛІВ.

БЕРЛІН, 5. липня. — Союзні війська на Волині і в Галичині на південі від Дністра поступають далі наперед. Останні вісті доносять про значні успіхи союзних військ на південній Волині і на півдні від Дністра, на схід від Товмача. Страті Москалів в полонених зросли знову о 1.349.

Урядовий звіт німецького генерального штабу звучить:

„Російські кораблі отстрілювали бережеве Куршій, але без успіху.“

„АРМІЯ ГІНДЕНБУРГА: Неприятель продовжує дальні напади на обох берегах Свіргови. Наші літаки бомбардували з добрим успіхом табор російських військ і залізничну станцію коло Мінська.“

„АРМІЯ КНЯЗЯ ЛЕОПОЛЬДА: На південній схід від Барановича коло Чернина російські війська перенесли знову великі втрати. В деяких місцях прийшло до двох-трьох разів на багнеті. В тих місцях, к де російські відерли ся в наші станції, неприятель віддерот. Москалі потерпіли незвичайні великі втрати.“

„АРМІЯ ЛІНЗІНГЕНА: На північній захід від Чарториської і Новок бітва триває далі. Російські війська, які на захід від Новок перешли ся на лівий берег Стурі, прогнали знову за ріку.“

„Зустріли Москалі, щоб відкрити утрачені станції на північній і південній захід від Луки, були даремні. Крім великих жертв в убитих і ранених Москалі стратили в полонених 110.072 офіцерів і 1.139 жовірів.“

„АРМІЯ БУТМАРА: На південі від Баршча (на південній схід від Бучача) Москалі хвилю ступили погору в перших наших загонах.“

„На південній схід від Товмача наші війська відновили щораз то нові успіхи“.

УСПІХИ АВСТРИЙЦІВ ПІД БЕРЕСТИЧКОМ. — 848 ПОЛОНЕНИХ І 5 МАШИНОВИХ КРІСІВ.

ВІДЕНЬ, 5. липня. — Австрійський генеральний штаб доносить:

„Над горішнім Стиром (на Волині) під Вербоном, на північній схід від Берестечка, наші війська перенесли успішні напади на станції Москалів. Притім полонили наші війська 11 російських офіцерів і 837 жовірів та здобули 5 машинних крісів.“

МОСКАЛІ ПОСУВАЮТЬ СЯ В НАПРЯМІ КАРПАТ.

ПЕТРОВГРАД, 5. липня. — Урядовий звіт російського генерального штабу подає отсі вісті:

„На північній околиці Риги наші війська відбили напади німецьких військ. В наші руки попали трохи полонених і машинних крісів.“

„На північній і південній схід від Барановича Російські війська, які на захід від Новок перешли ся на лівий берег Стурі, прогнали знову за ріку.“

„На південній схід від Товмача наші війська відновили щораз то нові успіхи“.

ВІЙНА У ФРАНЦІЇ:

АНГЛІЙСЬКІ ВІЙСКА ПОТЕРПІЛИ ЗАЧНІ ВТРАТИ. — ОКОЛО 1.000 ПОЛОНЕНИХ.

БЕРЛІН, 5. липня. — Наступ англійських військ на півні від ріки Сом зовсім задержаний. Останні напади Англіїців вказують на те, що їх сили вичерпані і наступ зближається до кінця. Англіїці потерпіли дуже тяжкі втрати.

Наступ французьких військ на південі від ріки Сом триває далі, однак вони не досягли в жадній місці таких успіхів, щоб могли поважно загрожувати німецькій армії.

Німецький генеральний штаб доносить:

„На боєвій лінії від побережжя аж до ріки Анкер відбулася як перша велика перестрілка артилерії і поміж ними між передніми сторожами.“

„На обох сторонах ріки Сом битва тривала без перестанку через цілу ніч, однак неприятель не удав ся ніде отримати значущих успіхів.“

„В битві на правім березі ріки Анкер наші війська полонили в останніх днях 48 англійських офіцерів і 867 жовірів, не вчислюючи ранених“.

ФРАНЦУЗИ ЗБЛИЖАЮТЬ СЯ ДО МІСТА ПЕРОН. — 500 ПОЛОНЕНИХ.

ПАРІЖ, 5. липня. — Французький генеральний штаб оголошує отсі урядові вісті:

„На північній від ріки Сом наші війська посувають ся здовж шляху який веде до міста Перон. На просторі двох кілометрів наші війська завняли німців становища, які творили другу головну оборонну лінію. В битві підчас завоювання сел Гем ми полонили 300 Німців, між ними трохи офіцерів.“

„На південі від ріки Сом в битві коло Естре і Белая-ан-Сантері, куди то місцевості майже в цілості належать ся в наших руках, полонили ми 200 Німців. Друга оборонна лінія німців на південі від ріки Сом знаходиться ся на просторі 10 кілометрів в наших руках.“

„Загальне число Німців, полонених від початку наступу, вносить около 9.500.“

АНГЛІЙЦІ ДОНОСЯТЬ ПРО ПОЛОНЕНІЕ ДАЛЬШОХ 500 НІМЦІВ.

ЛОНДОН, 5. липня. — З англійської головної кватери доносять:

„Між рікою Анкер і Сом наші війська відбили в деяких місцях дальні успіхи. Німці при помочі скляного огню свої артилерійські перелани майже протинапали. До найважливіших боїв причисляють в околиці Тієпала. Наші війська відбили напади, беручи 500 німецьких жовірів в полон“.

ФРАНЦУЗИ ОЦІНЮЮТЬ НІМЕЦЬКІ ВТРАТИ НА 60.000.

ПАРІЖ, 5. липня. — Число Німців, полонених від початку наступу французько-англійських військ, вносить около 16.000. Коли дочислити до тих страт відповіди число убитих і ранених, то загальні втрати німецькі за останніх чотирь днів доходять до 60.000.

Воєнна добуха складається з 87 гармат різної величини і з мільйонів сотень машинних крісів. Англіїці здобули 11 гармат, Французи 76.

Сильні протинапади Німців вказують, що вони лагодять ся до великого протинаступу.

СИЛА НАСТУПУ СОЮЗНИКІВ СЛАБНЕ.

БЕРЛІН, 6. липня. — Битви в останніх днях вказують, що сила наступу союзників слабеє. В двох по-

гонь на останні внутрішні форти кріпості, між іншими також на штирліно.

Французькі воєнні з'являють надіють ся, що небаром розпочнеть ся наступ німецької пхоти, щоб завдати третю бовбу ліній і здобути саме місто Вердена.

ЛЛОЙД ДЖОРДЖ СЕКРЕТАРЕМ ВІЙНИ.

ЛОНДОН, 6. липня. — Д. Ллойд Джордж з'явився іменований секретарем війни на місце погубного лорда Нічелера. Ллойд Джордж займав досі становище секретаря від амуніції.

ФРАНЦІЯ СТАРІСТЬ СЯ О НОВУ 100-МІЛІОНОВУ ПОЗИЧКУ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ.

НЬЮ-ЙОРК, 6. липня. — В бюрах банкової фірми Морган & Ко. відбула ся нарада міжюрисдикційних банкірів в справі уведення нової позики для Франції. Висота позики має вносити 100 мільйонів доларів. На забезпечення сеї позики французьке правительство зобов'язується ся зложити в депозит цінні папери неутраляльних держав в сумі 120 мільйонів доларів.

ТУРКИ ЗДОБУЛИ В ПЕРСІ МІСТО КЕРМАНША.

БЕРЛІН, 5. липня. — З головної турецької кватери доносять, що російська армія утисла далі в глиб Персії. Перські місто Керманша, яке числить 30.000 мешканців, знаходиться знову в руках Турків. Турецькі війська здобули Керманшу по завзятой битві на захід від міста, в якій російські війська потерпіли велике поразення.

В МЕКСИКУ: ВІЛСОН ВДОЛОНЯЄ З ВІДПОВІДИ НАРАДЦІ.

ВАШІНГТОН, 6. липня. — Завтра відбудеть ся засідання кабінету, на якому президент Вілсон пропонує зміст відповіді на останню ноту Караніа.

Ік загальною дотрагують ся, головні точені відповіди будуть отсі:

Злучені Держави годять ся на те, щоб переговори відбули ся впрямі між американським департаментом для заграничних справ а Караніою.

Злучені Держави годять ся в засаді на усунення своїх військ з Мексики, коли Каранца дасть запоруку, що його армія є в силі удержати порядок на границі Мексики.

НАРАДА В ДЕПАРТАМЕНТІ ВІЙНИ В СПРАВІ ВІДКАНАННЯ МІЛІЦІЇ.

ВАШІНГТОН, 6. липня. — В департаменті війни відбула ся довшя нарада в справі відканання міліції і розпущення її домів. Остаточний вислід наради незв'язний.

НІМЦІ БOMBАРДУЮТЬ ЦИТАДЕЛЮ ВЕРДЕНСЬКОГО КРІПОСТИ.

ПАРІЖ, 6. липня. — Під Верденом тяжкі німецькі гармати розпочали з незвичайною силою знову отстрілювати становища Французів.

На лівім березі ріки Мези Німці бомбардують другу оборонну лінію Французів від Шатанкур.

На північній схід від Вердена німецькі гармати звернули стратиний о-

Др. Степан Смаль-Стоцький.

ХАРАКТЕРИСТИКА ЛІТЕРАТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ІВАНА ФРАНКА.

Початки літературної діяльності дра Івана Франка падають саме в пору, коли питання: чи життя, чи агітати нації, поставлене було так грізно, як ніколи досі в цілій історії українського народу.

Під копець 60-тих і з початком 70-тих років минулого століття давні зв'язки — а вони становили майже загальну галицько-руську інтелігенцію — почали чимраз явніше перетворюватися в москвофільні. Народовці було дуже мало, та їх народство було дуже слабе, поверховне і виявлялось хіба в козакофільстві та в обороні народної мови перед насьмішками „тепердовської партії“. Вся галицька інтелігенція народом, його життям, його економічними, культурними, та хобі національними справами й інтересами майже зовсім не цікавила ся і не замала ся. Світогляд її був незвичайно вузький, бо майже зовсім незначно була її повинна європейська література, та й така майже ніяка література взагалі. Ніколи не осягнула поза те, що давали тодішній кошик, ані світу. В масах народу цільовий брак національної свідомості. Теніш, стухлий дух виявлювався в Галичині, домігачий спосіб людини держав в мурах природи духу спали.

Все те відбивало ся також в писаннях тодішніх письменників. Федьків закон, у липних брках горячого чужа, бездушність, млатість, а про якусь літературну техніку та про писальну мову нема що й говорити. Ми бачимо цільовий зацепад духовного життя української нації в Галичині.

Серед таких обставин, дуже некорисних для розвитку хобі якого таланту, др. Іван Франко стає в „Друзі“ 1874-го року першою своєю літературною крок. Що талант Франка не згинув і не засинів, як багато інших, а розвивав ся так швидко, що вестороню, так сильно, а др. Іван Франко став тепер найбільшою окрасою української літератури. Не треба зазначати переліку таких-то величезних величин самого таланту. І в відтак Драгоманову, що якраз в той час (в північній 70-тих років) вважався найкращим галицьким молодим поколінням, а наперсті також — хоча як се видає ся може парадоксальним — і указують зр. 1876-го, що ним заборонено в Росії українську мову. Почуваче в історії жадного народу наслідство, яким жале раз на завжди дає, зложити в домішну українську націю, почути за собою зовсім несподів, для Росії дуже небезпачі, а для української нації навіть дуже спасенні наслідки“.

Драгоманов, в своїх листах, помічав в „Друзі“, кинув в Галичині відроджувати таку мову нових, а для тодішніх Галичан просто дикі теорії, піддав тільки ріжководний ідеї, як з'являв таку з'являв ся страшна бугра, якою прочи-

стидо ся повітре, а який народний життя почав сфальшивити бити. Його враз з іншими, дуже талановитими і широкими осягнутими людьми, викликала зазначена заборона української мови за границі Росії і являв через те українська справа виступила на європейській арені.

Програмою та політичній праці Драгоманова, а це більше його критичні, чисто наукові, історичні й літературні розпани кидальності свідомо на нашу минулину, розкривали нові горизонти, вчили розуміти націю історію і пізнавати нашу історію, загублені в ся в інтереси живих людей, розуміти їх. Горача і невтомна проповідь щирої праці для добра і піддигнення рідного народу друкованим словом, а це більше підтримування величезної кореспонденцією Драгоманова, осягнула те, що широкі невеличкий гурток молодих людей з Іваном Франком на чолі почав швидко читати, студіювати, звертати свою увагу на реалістичну праці. Тепершній, ярий, трохи скептичний Ів Драгоманов, незвичайно обізнаний солідне його знання, його завзята проваганди широти, простоти, постійності в слововножати прийнятих на себе обов'язків, явного і рішучого використання своїх переконань і поступового згідно з ними переконаннями, сі наскрізь-етичні принципи в життя прогачували та молодий гурток, що з найгирячішим запалом і твердою вірою в майбутнє української нації, піддаючи ся духовному проваганди Драгоманова, кинув ся до праці. З фанатиз-

мом прозелітством нового свідання, з зацікавленістю очайдуваючи волю відразу лугу боротьбу з неумовно і повчальною та нещирою інтелігенцією, кидали вогонь в очі цілої свідомості, в ріжкій формі висказували неучудні доси „сретики, безаказні думки“, поручують „страшні“ питання про дарвінізм, про авторитет, про нові порядки в житті, про обов'язки людини перед людьми, про пукане нових думок, про конічність науки і освіти і змушували до думки, до боротьбу з власним суспільством. Серед галицького спокую і єдиної байдужості зараз стало чути квіст боротьби, гомін вє нових чуттів, вє нових конфліктів.

На тім грушті зріє, в той грушті заступив Іван Франко глибоко вєсе корінь; з його титву вєсі соки, на тім розпинула ся і з його ліній зрозуміла вся його літературна діяльність.

За цілх 40 літ життя у Франка горячову працю на вєхх областях духовного життя. Він і поет і повістьяр і критик і публіцист і учений історик літератури і етнограф і економіст і філософ і педагог і популяризатор, а сам сине його уєхх творів вивчає цілу книжку.

Не будемо поідробно розбирати вєхх його творів — на се треба би дуже багато часу, — а мусимо сьогодні доволити ся загальною характеристикою його літературної діяльності, добутою уважним читанням єхх творів!

Франко, се перший у нас письменник, що займав ся письменством не лиш

ще собі від нехочу, для заспокоєння хитливих поривів, для оосоди життя, а віддав себе цілому літературі. Тим то повсякчасно та незначайна, нечуванна і невідана у нас досі плодотворність його таланту.

За його творів се передівсь в очі величезна пачатиність в уєхх європейських літературах і вимкове у нас доєр літературне освітлення. Що найкращі квітки, які ліній дєнебу в світі злигнуло його бистре око, пересаджував він зараз на наш літературний і культурний цустар то чудовими перекладами з уєхх європейських літератур, то умілим нащепленням нових літературних напрямів, нових форм, нового духа на наших простеньких дичках. Із некультурного цустару під його умілою, дбалою і старанною рукою зривав ся на наших так очак чудовий парк. Франко, се перший Європейськ в нашій літературі; він європейсьував нашу літературу.

Талант Франка перелажно публіцистичний в тім зиселі, що він в кожді часі доав про те, щоб відповісти потребам хвиля і заспокоити алобу дія, він виходив на воєву арену, коли боротьба була потрібна для прояснення справи, доав наперед уєго про тепершність, про сучасних людей, бажав обжити цілий круг людських інтересів. З того виходить також, що він в кождє своє слово вкладав якусь ціль, якусь тенденцію.

(Далше буде)

